Psikolog dedi ki: “İYİ Kİ ÇALIŞAN ANNE BABALAR VAR, YOKSA AÇ KALIRDIM,”

Psikolojik danışmanlıkla hayatını kazanan yakın bir arkadaşım var. Bazen küçük itiraflarda bulunur. Bir keresinde bana, **“iyi ki çalışan anne babalar var, yoksa aç kalırdım,”** demişti. Bir başka çift arkadaşım, çocukları **“içine kapanık bir hâl sergilemeye başlayınca”** kaptıkları gibi bütün psikologları, hekimleri, uzmanları, ne var ne yok gezmişler. **Otistik** tanısından**, şizofreniye** kadar katlanmadıkları kötü haber kalmamış. Kamyonla para harcamışlar. Çocuklarının bu duruma gelmesine, yani bu kayıtsız, dut yemiş bülbül halinde, televizyondan gözünü ayırmaksızın bütün uyaranları yanıtsız bırakmasına hiç anlam verememişler.

Çocukları için çırpınan, bir dediğini iki etmeyecek olan bunca ilgili anne baba için ne kötü bir durum değil mi?

Üzüntüden perişan haldeki baba ve anne, çok üst düzey iki yönetici. Her türlü imkân ve kabiliyet var.

Yeni türün, net iki örneği. Bir de bakıcıları var. Gerçek türün örneklerinden. Gidip kadınla konuştum. Ona göre çocuk normal.

Arkadaşlarıma öğüt verdim. Anne, uzun bir izin aldı. Önce yardımcı kadını göndermek istemedi, sonra sadece birkaç saat ev işi için çağırmaya başladı. İkinci haftanın sonunda, ailenin tamamıyla güzel bir telefon görüşmesi yaptık. Hepsi mutluydu. Üç ay sonra evlerine gittiğimde, bir oda dolusu **“gereksiz”** oyuncağı bir yetiştirme yurduna bağışlıyorlardı. Baba çocuğuna otistik vs. tanısı koyan hekimleri dava etmeye karar vermişti. Onu hemen bu kararından vaz geçirdim. Kendisiyle olan davasını kazanmış görünüyordu. Anne işine döndü. Ufaklık bundan sonrasını kendi başına halledecek. Olan bitenin farkına vardılar, ama onlar yeni türün bireyleri. Çocukları da öyle olacak.

Herhangi bir sistemin sadece ve sadece en temel amacını yerine getiren ve sadece ve sadece şimdiki zamanda ifadesi mümkün izdüşümüne, model denir.

Bu tanımlama, her anlamda bir şablondur ve uzun uzun anlatımlarını, Eğitmen Geliştirme Seminerleri isimli kitabımda yapmıştım. Yine o kitapta anlatılanların ve yukarıdaki tanımın matematik ışığında, bibliyografı bölümünde kaynağını sunduğum, değerli Sargun A. Tont’un **Sulak Bir Gezegenden Öyküler** adlı eserindeki “model” anlatımı yeniden gözden geçirilmelidir kanısındayım.

Saatte 10 kilometre hızın üstünde hareket etmesi planlanmamış olan insan vücudunu ne hızlara çıkardığımızı biliyoruz. Dahası, içinde bulunduğu ortam her ne ise, o ortamda da pek çok tehlike, her köşe başında, her elektrik prizinde, her mutfak ve aklınıza ne geliyorsa, orada bekliyor. “**Tamam”** diyor DR. YILDIRAY ÇETE,

“HASTALIKLARLA, ORGAN ÜRETİMİYLE, GENLERİN ŞİFRESİYLE BAŞ ETTİK, AMA GELECEĞİN İŞİ, TRAVMATOLOJİ OLACAK”.

Çok haklı, çünkü insan, ölümlü bedenini ancak içinde bulunduğu yeni çevrede yarattığı yüksek hızlı unsurlardan koruyabildiği sürece ölümsüzlüğe yaklaşabilir. Ancak o zaman, Kızılçam kadar yaşama olanağına kavuşur, işte o zaman, 60-70 yaşındayken doğacak çocuklarıyla ruhunu besleyebilir.

Kaynak:

Üner BEKÖZ, Apostaz, “Dünyanın Kutsal İntiharı” Ankara, Phoenix, 2005. s.183-185